

Lasse Ellegaard

Gaven fra Gud

240 sider

Gyldendal

Sjovt at læse, for nu at starte her, at en Boulevard i Tyrkiet er opkaldt efter den tidligere Farum-borgmester, Peter Brixtofte, fordi han i 1980'erne var fremsynet omkring integrationspolitikken, ligesom borgmesteren i Ishøj, der dengang også var rar ved udlændinge, har fået en park opkaldt efter sig.

Udover det er bogen en stor bunke, værdifulde oplysninger om Tyrkiet og naturligvis præsidenten og kredsen omkring ham. Skrevet af Lasse Ellegaard, der har boet i et land, der som os er medlem af NATO, hvilket har skabt stor furore, eftersom de har et meget anderledes forhold til menneskerettigheder og tryghed end andre i den vestlige verden. Og at deres præsident er dér, hvor det bedst kan betale sig at være, også når det gælder forholdet til Putin. Som Ellegaard da også beskriver, Tyrkiet er halvvejs på grund af dets beliggenhed på grænsen til Asien.

En næsegrus beundring for den ekstremt stærke Erdoğan cementerer Lasse Ellegaard allerede i sit forord ved at skrive, at

Uanset hvordan man vender og drejer kendsgerningerne, kan det konstateres, at Erdogāns regeringer fik styr på tingene. Hans hold er da også blevet genvalgt ni gange ved seks parlamentsvalg og tre lokalvalg plus har fået medhold ved rækken af folkeafstemninger og reformer, der hver gang cementerede partilederens magt - mest signifikant i 2017, hvor lidt over 51 procent stemte for overgangen fra parlamentarisk til præsidentielt system.

Hold da op. Det lader til at være afsættet for Lasse Ellegaards ellers meget nuancerede bog om optakten til Erdogāns totale magtovertagelse. Det kan undre, at han meget tydeligt går helt eller i hvert fald meget let hen over de store artikler og opmærksomheder, der var omkring både det store valg i 2017 men også tidligere, hvor man ud fra forskellige kilder godt kunne forestille sig, at alt måske ikke var gået helt reelt til ved valgene.

F.eks. er det dokumenteret, at der var rigtig mange ja-stemmer i stemmebokse i området, hvor 82 procent af vælgerne tidligere stemte på et kurdisk parti. Det giver måske ikke helt mening.

Hvortil man så igen kun må konkludere, at det historisk set er meget få mennesker, der er kommet helt til tops i politik ved ikke at stikke fingeren i jorden og tilgodese i hvert fald en smule mere end halvdelen af vælgerne for at være sikret deres opbakning.

Når alt dette er sagt, må vi så vedgå, at Lasse Ellegaard med sine meget detaljerede beskrivelser af optakten til Erdogan-perioden, hans gøren og laden i utallige situationer og hans rolle under forsøget på militærkuppet for nogle år siden, giver et farverigt og kærkomment indtryk af, hvordan præsidenten for stort set enhver pris holder fast ved magten. I begyndelsen var det ved at udmanøvrere sine modstandere ved at lade dem fremstå som brutale og korrupte.

Hvad der så er kommet i stedet, der skal man så studere lidt mere af Tyrkisk historie med dets væld af manøvre muligheder for at forstå.

Læs bl.a. også en sigende beskrivelse af, hvordan aktivister i 2013 forsøgte at redde nogle smukke træer i Gezi Park, hvor Erdogan ville have bygget butikscenter. Erdogan bagataliserede episoden som vandalisme og sendte politiet på gaden med tåregas og peberspray mod demonstranterne, der ville bevare det ældgamle åndehul i byen.